

JOCS OLÍMPICS D'HIVERN

Divendres, 13 de febrer de 2026

Si diumenge teniu l'oportunitat de gaudir del partit d'hoquei gel masculí dels Jocs Olímpics entre Canadà i França, us heu de fixar en el porter dels gals. És de Puigcerdà i debutarà en

aquesta competició just el dia en què fa 28 anys. Julian Juncà viu aquests dies un somni a Milà com a premi per una esforcada trajectòria en la dura tasca d'evitar que li facin gols

Uns Jocs com a regal d'aniversari

«No hi havia pensat, però sí, serà un bonic regal». Julian Juncà celebrarà diumenge el seu 28è aniversari treballant. Però ho farà amb gust. Serà el porter titular de França en el tercer partit de la fase inicial de la competició d'hoquei gel masculí dels Jocs de Milà i Cortina d'Ampezzo. L'entrenador «ja ens ha explicat que, de la primera fase, jugarà un partit cadascun dels tres que hem vingut aquí. A mi em tocarà ser suplent divendres contra Txèquia i titular diumenge». Ahir l'equip va debutar amb una clara derrota contra Suïssa (4-0).

Juncà és francès, però també català. Té la doble nacionalitat ja que la seva mare és del país veí i la seva història és força comuna a la Cerdanya. «Vaig néixer a Prades, perquè és on hi havia l'hospital més proper, però al cap de dos dies ja era a Puigcerdà, on viu la meua família. De petit jugava a l'hoquei amb l'equip d'allà, tot i que els pares em van enviar a l'escola de Bourg-Madame [La Guingueta d'Ix]. I a casa parlem una bonica barreja d'espanyol, català i francès, és divertit».

La situació «és normal a la nostra comarca. A molts amics meus també els passava. Amics de petit, fins als tretze anys, quan va iniciar-se en l'hoquei al Poliesportiu de Puigcerdà. I aviat es va situar a sota la porteria. «No teníem porter i cada setmana canviàvem. Quan m'hi vaig posar, m'ho vaig passar molt bé i ja no vaig deixar el lloc a ningú».

Ser constant

Reconeix que «els porters fem un esport diferent al dels altres jugadors. Hem de ser constants i saber

oscoprensaiberica#t...da.cat

JORDI AGUT
Manresa

Julian Juncà amb la camiseta del Dukla Trenčín, l'equip eslovac en què actua aquesta temporada

que damunt nostre descansen moltes de les possibilitats de l'equip. A mi m'encanta, tot i que és difícil». I preguntat si ara tornaria a fer de jugador de pista, s'ho rumia: «Potser sí, però ara ja és massa tard», exclama.

Però el pas de la frontera cerdana no va ser l'únic moviment. Als tretze anys «vaig anar a estudiar a Briançon, als Alps, i m'hi vaig estar fins als 18. Allà hi vaig jugar els primers partits professionals i vaig acabar la formació júnior amb l'equip de Grenoble, actuant de

Julian Juncà, porter d'hoquei gel de Puigcerdà, viu el somni olímpic amb la selecció francesa

sub-20». En aquest moment «vaig rebre una proposta de professional per anar a Bordeus, on vaig estar dues temporades i on estava de segon porter». L'oportunitat de ser

titular «em va arribar tot seguit, quan vaig anar a Gap [un altre cop a prop de Briançon]. En tres anys em vaig consolidar i vaig poder disputar-hi els meus primers Mundials».

L'experiència americana

Però tot jugador d'hoquei somia en actuar als Estats Units, on hi ha la millor lliga del món, la NHL. Juncà va anar-hi un any, tot i que en lligues inferiors. «Darrere de l'NHL hi ha l' AHL i l' ECHL. En l'any en què hi vaig ser, vaig poder jugar en aquestes dues últimes». Va ser als

Tulsa Oilers i, de tant en tant, pujava a l'equip superior, els Chicago Wolves. «Va ser una bona experiència, amb molts partits i viatges». Arribar a l'elit era complicat «perquè hi ha molts jugadors i molta competència, però hi vaig veure com ho gestionaven tot».

A més, de Chicago és el seu equip favorit de l'NHL. «Soc dels Blackhawks perquè un dels tècnics de l'equip francès és Cristobal Huet, que va ser porter d'aquest equip quan va jugar l'Stanley Cup [el títol de campions]».

Eslovàquia des de fa dos anys

Tornant d'Estats Units, calia reprendre la via europea i el següent trajecte va ser Eslovàquia. «Fa dos anys que hi soc. En el primer jugava amb el Dukla Mihalovce i ara amb el Dukla Trenčín». Allà «m'ho passo molt bé. És un país petit i l'hoquei hi és l'esport número 1, amb moltes millors infraestructures, més mitjans de comunicació seguint-ho i molt professional».

A més, és com si estigués a casa. «A Puigcerdà hi ha hagut molts jugadors eslovacs i sovint me'n trobo alguns per la ciutat». Acaba contracte enguany «i no sé on aniré l'any que ve. Els contractes se solen fer d'un any i ara espero a acabar els Jocs per veure on vaig».

De moment, gaudeix de l'experiència. «Som lluny d'on es fa l'esquí, però vam ser a la cerimònia, he vist el patinatge de velocitat i m'ho estic passant molt bé. No em pensava que fos així». Ara toca entrar en acció i diumenge bufar les espelmes amb una bona actuació contra un dels favorits a l'or. ■

Anxi particular